

לבוביק היו מכנסיים מיוחדים, ירוקים, בצבעי
הסוואה אפשר לומר. בוביק אהב אותם מאוד
ותמיד התגאה "ראו ילדים את המכנסיים
שלי. צבאיים!"

כל הילדים קינאו בו, כמובן. לאף אחד לא היו
מכנסיים ירוקים כאלה.

הטלאי

נ.נוסוב

ציירה וו.ואסילייבה

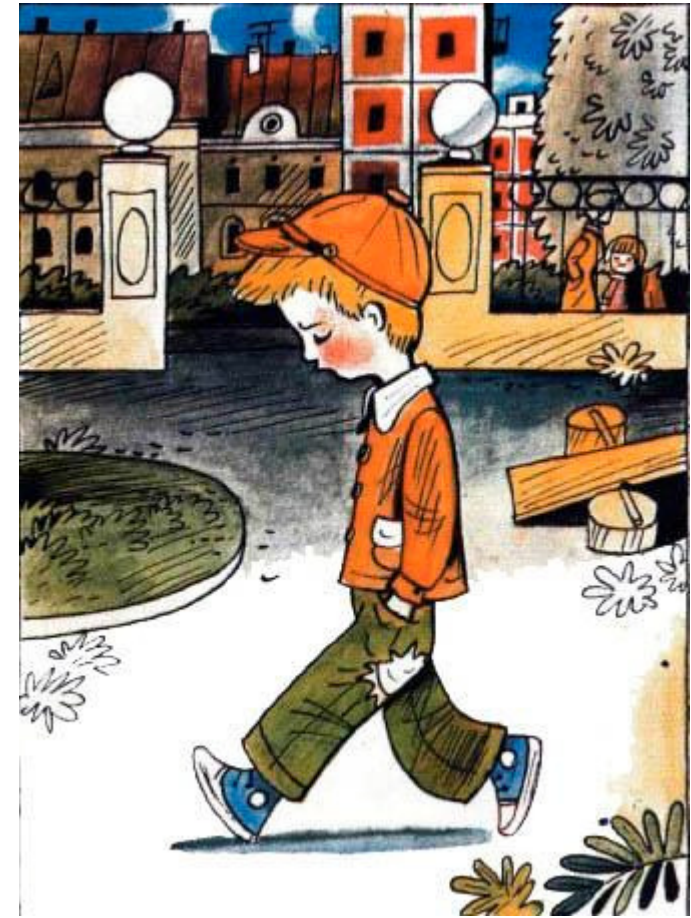

את מכנסיו ואני צריכה לתקן?"
"לא אעשה זאת יותר! אנא, תפרי, אמא."

אבל יום אחד בוביק טיפס מעל גדר, נתפס
במסמר וקרע את המכנסיים המיוחדים. הוא
כמעט ובכה מרוב צער, הלך הביתה וביקש
מאמא שתתקן אותם.
אמא כעסה. "אתה מטפס על גדרות, קורע

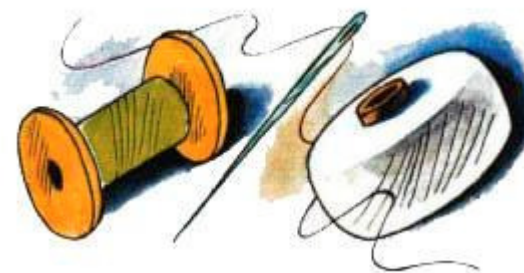
לצחוק.
"איזה חייל אתה" אמרו "אם אצלך חור
במכנסיים."

ובוביק ענה "ביקשתי שאמא תתקן, והיא לא
רוצה."
"ולחיילים אמהות מתקנות מכנסיים?" אמרו
הילדים, "חייל צריך לדעת בעצמו לעשות
הכל, לתפור טלאי ולחבר כפתור."

"תפור בעצמך."
"הרי אני לא יודע!"
"ידעת לקרוע, דע לתקן."
"אז אלך ככה" נהם בוביק ויצא החוצה.
הילדים ראו את הקרע במכנסיים והתחילו

בוביק התחיל להתבייש.
חזר הביתה, ביקש מאמא מחט, חוט וחתיכת
בד ירוק. מהבד חתך טלאי בגודל של מלפפון
והתחיל לתפור אותו למכנסיים.
המלאכה לא הייתה קלה. ומאחר שבוביק

מיהר, הוא דקר את אצבעותיו במחט.
"למה את דוקרת? אך, את רעת-לב כמוך!"
דיבר בוביק למחט והשתדל להחזיק אותה
בקצה כדי שלא תדקור אותו.
בסוף הטלאי היה תפור. הוא בלט על
המכנסיים כמו פטרייה יבשה, והבד סביבו

התכווץ כל כך שמכנס אחד היה קצר מהשני.
"נו, איך זה יתכן?" מלמל בוביק כשהביט על
המכנסיים "עוד יותר גרוע מאשר קודם! אין
ברירה, צריך לתפור מחדש."
הוא לקח סכין ופרם את הטלאי. אחר כך פרס
אותו, שם על המכנסיים ובדייקנות צייר עם
עפרון שחור מסביבו. ואז התחיל לתפור אותו
שוב. אבל עכשיו כבר לא מיהר, דייק וכל הזמן
בדק שהטלאי לא יצא מעבר לשרטוט.
הוא עבד הרבה זמן, נאנח ונשם כבדות, אך

**"בחור לעניין!" אמר אחד "וראו, סביב הטלאי
קו בעפרון. מיד רואים שתפר בעצמו."
בוביק הסתובב בכל הכוונים כדי שכולם יראו,
ואמר "אא, עוד הייתי צריך ללמוד לתפור
כפתורים. וחבל שלא נפל לי אף אחד! אין
דבר. כשאחד יקרע, בוודאי אתפור אותו
בעצמי."**

**כשגמר היה תענוג להביט על הטלאי. הוא
היה תפור ישר וחלק וכל כך חזק שגם
בשיניים לא ניתן היה לפרום אותו.
בסוף בוביק לבש את המכנסיים ויצא החוצה.
הילדים עמדו סביבו.**